

# BÚENDATAL

i

Wynyard og grendinni

veturinn 1932 og '33









# Íslendingatal

Húsráðenda

í

Wynyard-bæ

Veturinn 1932—33.

*Rímað af*

*T. T. KALMAN.*



Margt er sér til gamans gert  
geði þungu að kasta.  
Það er ekki einskisvert  
að eyða tíð án lasta.

*S. Breiðfjörð.*

---

WINNIPEG

Prentsmiðja Ó. S. Thorgeirssonar  
1933



## UPPTALNING.



6. JAKOB NORMANN, mjólkursali.  
Jakob Normann finn eg fyrst,  
fremst og syðst á bakka,  
unnað hefir ljóði og list  
langa æfi og skakka.
7. ÓLAFUR HALL, bóndi.  
Ólafur Hall þar annar býr  
yft við landamæri,  
maðurinn er mikið skýr  
með á raddarfæri.
8. STEINÞÓR GUNNLAUGSSON,  
málari.  
Stalbra við hjá Steinþór má,  
stór er ýmsa vega.  
Málið blandar maður sá  
mikið og ákaflega
9. HALLDÓR HALLDÓRSSON,  
faðsteigna- og tryggingasali.  
Þá er Halldór Halldórsson,  
hýr og viðmóts þýður,  
honum hefur viðhalds von  
verið allur lýður.
10. STEFÁN TÓMASSON, bóndi.  
Stefán býr á bakka hér  
bæjar innan línu,  
hýr og dagfars hægur er,  
heldur vel að sínu.

11. MAGNÚS INGIMARSSON,  
verkamaður.

Magnús nefndur maður er  
mætur fræðapulur,  
rökin skýr og rétt fram ber,  
raunar nokkuð dulur.

12. INGIBJORG, LÍNDAL, ráðskona.

Upp skal talin Ingibjörg  
allra bezta kona,  
ensku börnin elur mörg  
upp til glæsi vona.

13. VALDI SCRHAM, verkamaður.

Valdi Schram sitt leggur lið  
lítið á þó beri,  
sérstaklega sagar við.  
sem að væri úr sméri.

14. OTTÓ BJARNASON, vélamaður.

Þyl eg Ottó þakkargjörð  
þungar ræður gátur,  
skriðdreka um skelfda jörð  
skeiðar, mikillátur.

15. EGILL HÖRDAL, járnsmiður.

Aldrei verður Agli svalt  
eða nær að kikna,  
hamrar járníð heitt og kalt  
hann svo Gallar vikna.

16. TÓMAS HÖRDAL, öldungur.

Tómas Hördal efri ár  
á er mikið hniginn,  
lengi þótti karlinn knár,  
kænn og orðadrýginn.

17. SIGRÍÐUR BJÖRNSSON,  
lausakona.

Bæinn hirðir Sigga sinn  
sæl í karlmannsleysi,  
hata segist hjúskapinn  
hvað sem móti geysi.

18. ÓLI ANDERSON, verkamaður.

Finnur Óli Andersen  
ekki fjárhags brestinn,  
þó að eigi ekkert lén  
utan sôg og hestinn.

19. SIGURÐUR ÁRNASON,  
gæslumaður skólans.

Sigurð gjarnan greina vil,  
gætir skólaljósa.  
Þaðan leggur æsku-yl  
ungra blómarósa.

20. JÓHANNES JOHANNESSEN,  
verkamaður.

Halti Jói hraðar sér  
hvert sem vikin bera,  
sí-starfandi alt af er  
oft má smátt vel gera.

21. KRISTJÁN BERGSVEINSSON,  
slátrari.

Um eg knáann Kristján get,  
kunna fáir betur,  
sagar hann og selur kêt  
sumar bæði og vetur.

22. MARGRÉT og KRISTÍN KRIST-  
JÁNSSON.

Margrét og Kristín mæðgur tvær  
mætar saman búa,  
góðhjartaðar geyma þær  
góða sál og trúá,



23. FRÍÐRIK DAVIDSSON,  
verkamaður.  
Friðrik ekki fram hjá geng,  
fæst hann mest við hesta,  
mun þar líkast mætan dreng  
meirihlutinn festa.
24. FRÍÐA HÖRDAL, Húsfreyja  
Fríðu Hördal finna má  
farirðu gætilega,  
hús og bú hið besta á  
beiskan laus við trega.
25. HILDA HANSSON, Ekkja.  
Hilda prýði bestu ber  
búin kosta hótum,  
ágætlega sómir sér  
sú á gestamótum.
26. KRISTJÁN BERGÞÓRSON,  
Verkamaður.  
Kristján hefur besta bú  
bæði skýr og hnellinn,  
hirðir sá með trygð og trú  
tæru skautasvellin.
27. ÁRNI og JÓRUN SVARFDAL,  
Systkyni.  
Svarfdæla ef sækið fund  
sóma krýnda hlaði,  
þeirri varið verður stund  
vel í alla staði.
28. ÁRNI EYJÓLFSSON, Lyfsali.  
Árni býr á Ásgeirsstað,  
altaf hýr og glaður,  
hann á dýrast heilsubað,  
hann er skýrleiksmaður.

29. JÓHANNA JOHNSTON, ekkja.  
Jóhönnu í brjósti býr  
blossi af eldi finum,  
hjartagæðin gefur dýr,  
gömlum föður sínum.
30. JÚLIUS JOHNSON, bóndi.  
Júliusi mæta mátt,  
maðurinn orðaglaður,  
lyftir þér í lífsins átt  
laus við bæjarslaður.
31. GUÐMUNDUR GOODMAN,  
verkamaður.  
Guðmundur er gáfna ör  
geymir þjóðar siðinn,  
karlmannlega kémpan snör  
klífur og sagar viðinn.
32. STEFÁN MAGNUSSON, smiður.  
Stefáni við stönsum hjá,  
stundin hljóðs þig biður,  
dætur margar ungar á,  
allra besta smiður.
33. MAGNÚS BJARNASON,  
vélamaður.  
Magnús sæmdum sínum trúr  
sýnir fremd í tali,  
ljósastraumum les hann úr  
lausa cent og dali.
34. SIGURÐUR JOHNSON,  
kornkaupsmaður.  
Sigurð alskyns rop og raup  
rænir hjartagriðum,  
gerir hann á korni kaup,  
kær af báðum hliðum.

35. MUNDI SIGURBJÖRNSON, bóndi.

Ef að mætir Mundi þér,  
mun hann hvergi hopa,  
búhöldur hinn besti er,  
—bragðar aldrei dropa.

36. DÓRA YOUNG, ekkja.

Dóra hefur erfitt átt  
oft um langa daga,  
ber þó jafnan höfuð hátt,  
heyrist aldrei klaga.

37. JÓNA AXDAL, ekkja.

Börnin Jóna veðrum ver  
vinnið tíminn hraður,  
hennar stóra hjarta er  
hópsins griðastaður.

38. GUNNLAUGUR GÍSLASON,

smiður.

Gunnlaugur á haga hönd,  
hefur margt í smíðum,  
sín af kergi sagar bönd  
sem við eftir biðum.

39. DAGMAR THORLÁKSSON,

vatnsmaður.

Dagmar vor er þarfa þing,  
þó að verjist föllum  
vatnið ber hann bæinn kring  
blómarósum öllum.

40. SIGRÚN THORSTEINSSON, ekkja.

Sigrún kona Sveins er þar  
sóma kvendið mæta,  
sáran djúpu sorgirnar  
sinni hennar græta.

41. HANNES BENEDIKTSSON,  
verkamaður  
Fram hjá Hannes fer eg ei  
fótspor eitt að ganga,  
hann er sóma og gæða grey  
góður að afla fanga.
42. SÓLRÚN JOHNSON, lausakona.  
Heim eg sækja Sólu kann,  
sú er fljót að gegna,  
aldrei hefur eignast mann,  
einhverra hluta vegna.
43. PÉTUR SIGURJONSSON, bóndi,  
Péttri fróðum finn eg hjá  
fræði þjóðar minnar,  
á hann glóðir innan frá  
ættarmóður sinnar.
44. FRÍÐA LAXDAL, ekkja.  
Fríða Laxdal lífsins tap  
lætur sig aldrei buga,  
ber hinn forna skörungs skap  
skráðan í gjörð og huga.  
  
Þuríður með þrek og ró  
þessum býr í ranni,  
aldur hnigin er hún þó  
ógift nokkrum manni.
45. GUÐMUNDUR ÞÓRARINSSON,  
smiður.  
Guðmund smið eg greina kann  
gætnari fáa drengi,  
pípu sína passa vann  
prýðisvel og lengi.

46. TRYGGVI FRÍÐRIKSSON, bóndi.  
Ekki blandar Tryggvi trú  
til er aðrir heyra.  
Hefur talsvert hænsnabú  
hann, og eitthvað meira.
47. SKÚLI GOODMAN, verkamaður.  
Skúli ber sitt höfuð hátt  
hörð þó reynist glíma,  
konu hefir enga átt  
æðilangan tíma.
- 
48. Austurbæinn allan hér  
upp eg hefi talið,  
eins og maður sérhver sér  
sæmilegt er valið.
49. Vesturbærinn verður síst  
verri að höfðatali  
allur saman út hann brýst  
undan mannavali.
50. ÓLI JÓHANNESSON, aflstöðvarstj.  
Óla fyrstan finnið þið  
fari ljós að dvína,  
aflstöðina vinnur við  
verndar eins og sína.
51. TED EYJÓLFSSON, lyfsali.  
Röskur þykir Theódór,  
það mun nærri sanni,  
lvfjafróður, lyndisstór,  
líkur herraþingi.
52. ÁRNI EGGERTSSON, lögmaður.  
Árna lögmann findu fljótt  
flókið mál að vega,  
lagafækjur skýrir skjótt  
skratti spámannlega.

53. GRÍMUR LAXDAL.  
uppgjafa-bóndi.  
Grímur Laxdal gleði ham  
gefur öllum raunum,  
land hér áður nýtur nam,  
nú á eftirlaunum.
54. KRISTJÁN AUSTMANN, læknir.  
Kristján flesta mæðu manns  
minkar inn við beinin,  
læknar hann með lyfja fans  
lífs og sálar meinin.
55. GÍSLI BENEDIKTSSON,  
kornkaupmaður.  
Geta má um Gísla vorn  
glöggann með söngvið eyra,  
dundar við að kaupa korn  
kolasölu og fleira.
56. ÁGÚST SIGURÐSSON, prentari.  
Gústa vöskum velli á  
vill nú förlast glíma.  
prentsvertunnar kempa kná  
kvartar um harða tíma.
57. INGI GUÐJÓNSSON, járnbrautarm.  
Ekki hefur Ingólf þar  
upp að neinu dagað,  
sá hefur lengi Sípiar  
suðukatla lagað.
58. RAGNHEIÐUR KRISTJÁNSSON,  
ekkja.  
Ragnheiður frá Reykjavík,  
reynist ýmsum meiri,  
sér er að eins sjálfri lík  
— svo eru margir fleiri.

59. HARALDUR HELGASON,  
Haraldur sem herna býr,  
hann er skemtilegur  
atvinnan þó oft sé rír,  
alt af rís hans vegur.
60. LEÓ THORGEIRSSON,  
gullsmiður.  
Leó vildi eg mæta meir,  
maður skýr í svörum  
silfurhringi og sitthvað fleir  
selur ungum þörum.
61. HALLGRÍMUR AXDAL,  
Telefónsmaður.  
Allir heimta Halla ró.  
hann við fóninn situr,  
eftir vexti er hann þó  
undarlega vitur.
62. UNA GUNNLAUGSON, ekkja.  
Ekki beigir Unu hót  
árás vetrar fanna,  
er að fást við alskyns dót  
ýmsra Brautarmanna.
63. PÁLL BJARNASON,  
fyrverandi fasteigna og bílasali.  
Pál með vitið voðalegt  
veit eg líkann Snorra,  
stritast við að spilla spekt  
spesíu-konga vorra.
64. DAN OLIVER. tinsmiður-  
Oliver á manna mest  
með hvern leka að sanna,  
gerir hann við götin flest  
góðra bæjarmanna.

65. FRIDRIK THORFINNSSON,  
kaupmaður.  
Fínnað skulum Frigga hjá  
fáir veita betur.  
harðvöruna selur sá  
sem að enginn jetur.
66. ALDÍS EYJÓLFSSON, ekkja.  
Stendur Aldís Eyjólfsson  
enn í fullum blóma,  
hennar æfi-yndi og von  
allan stunda sóma.
67. GUNNLAUGUR EYRÍKSSON,  
músík-kennari.  
Gunnlaugi er glettnin hjá  
góð á öllum fótum,  
músík kennir maður sá  
með þó eftir nótum.
68. JÓN REYKDAL, verslumarmaður.  
Reykdal hlýðir ríkri lund  
rausnar prýði meður,  
geymir blíða gleðistund  
gegnum hriðarveður.
69. SIGURJÓN og GUÐRÚN AXDAL,  
Axdals-hjónin æfi-mædd  
enn er gott að finna,  
þaðan streymir glóðin glædd  
gamal- merkra kynna.
70. SIGURÐUR BJARNASON,  
raffræðingur.  
Sigurður Friðrikssonur kann  
sigri hrósa dýrum,  
rafurmagni rennir hann  
réttum eftir vírum.



71. JÓN ANDERSON, vélamaður.  
Glímir Jón við gátur þrátt  
gamall vélahestur,  
honum treysta hiklaust mátt  
hann er manna beztur.
72. VIGFÚS BALDVINSSON, bakari.  
Ef að þú til Fúsa ferð  
færðu gott í maga,  
baukar hann við brauðagerð  
bara alla daga.
73. GEIRI HALLGRÍMSSON,  
úlfararstjóri.  
Valgeir hefur vit og spekt  
vinnu stundar sína,  
sér hann um að sæmilegt  
sé með útför þína.
74. MRS. JÓSEPHSON, ekkja.  
Jósephssonar fagra frú  
finnur heillaríka,  
bindur sig við bókstafstrú,  
biblíuna líka.
75. BJARNI og GUÐRÚN STUR-  
LAUGSSON.  
Bjarni og Guðrún búa þar  
bæði í sama húsi,  
virktum kvaddur víðast hvar  
vina skarinn fúsi.
76. JÓNÍNA EYJÓLFSSON, ekkja.  
Jónina um efri ár  
er í lund að kætast,  
sínar eigin sumar þrár  
sér hjá börnum rætast.

77. SIGURLAUG FINNSSON, ekkja.  
 Sómakonan Sigurlaug,  
 sinnar æfigjafar  
 forn íslenzka fremdar laug  
 fram til leiðir grafar.
78. ÞÓRUNN FINNSSON, ekkja.  
 Þórunn með sér þokkann ber  
 þrek og hjartaglóðir,  
 fáa jafna sína sér,  
 svona er að vera móðir.
79. MUNDI GOODMANN, (Argyle)  
 verkamaður.  
 Mörg er sagan Munda kær  
 manns er gaman drýgi,  
 sumar þó að séu þær  
 sagðar haugalýgi.
80. ÞÓRÐUR JÓSEPHSSON,  
 verkamaður.  
 Þórður ennþá þraukar hér  
 þó séu kaldar nætur,  
 hálfnað er verk þá hafið er,  
 —hann sér nægja bætur.
81. VILLI EINARSON, malari.  
 Einarson eg sómamann  
 sí-starfandi orða,  
 mjölinu smærra malar hann  
 mestann bænda forða.
82. STEINI BERGMANN, kaupmaður.  
 Ekki gleymist Aðalsteinn  
 á þó sumum græði,  
 ljúfur maður lyndishreinn  
 lífs er stundar gæði.

83. EMMA EYJÓLFSSON, ekkja.  
Emma heitir Eyjólfsson  
ekkja blóma vafin,  
börnum sínum vaxtar von  
veitir önnunum kafin.
84. SIGURBJÖRG og SIGURVEIG  
AXDAL.  
Boggu og Veigu best eg veit  
binda hjörtu saman,  
hvorug sæl til sólar leit  
sæi á hinni aman.
85. HJÖRLEIFUR HJÖRLEIFSSON,  
kornkaupsmaður.  
Hjörleifs er ei lipur lund,  
lítið hægt að sveigja,  
á hann treystu alla stund,  
aðrir hvað sem segja.
86. SIGGI BLÖNDAL, verkamaður.  
Siggi Blöndal býr hér næst  
besta dreng er fundum,  
vinnu ýmsa við hann fæst,  
vinnulaus á stundum.
87. SIGURJÓN SVEINSSON, öldungur.  
Sigurjóni Sveinsson hjá  
sagan margrar hríðar,  
manndóms-raunir rekur frá  
risnu landnámstiðar.
88. BÆRINGUR HALLGRÍMSSON,  
verkamaður.  
Bæring góðan bónda tel,  
búin dygðum vera,  
hefur indælt hugarþel.  
hafi 'ann nóg að gera.

89. JÓHANN og FRIDRIKA  
DAVIÐSSON.  
Jói og Rikka, maður má  
muna ykkur lengi,  
enga þykkju þar að sjá  
þó að skrikkjótt gengi.
90. BJÖRN BJÖRNSSON, smiður.  
Mikil-virkur má hann Björn  
minna en litið sofa,  
börnin ung og óframgjörn,  
öllu góðu lofa.
91. KARL JOHNSON, vélamaður.  
Ekki fer hann Karl með kukl  
kraft er bílum gefur,  
verður samt að þybb og þukl  
þráfaldlega tefur.
92. EINAR BJARNASON, verkamaður.  
Einar minn við heilla hag  
hefur nóg að saga,  
svalt er undir sólarlag  
suma vetrardaga.
93. BJÖRN ÓLAFSSON,  
kornkaupmaður.  
Björn Ólafsson, mætan mann  
margir hlutir sæma,  
bænda kornið kaupir hann  
kann það best að dæma.
94. TOBÍAS TOBÍASSON, múrari.  
Ekki hefur lífið léð  
lánið Tobíasi  
spilar bridge og múrar með,  
mesti púðurvasi.

## ENDIR.

95. Nú er lokið nafnaskrá,  
njóti þeir sem lesa,  
svo að munið öldum á  
öll í þessum pésa.
96. Lofstýr vorn um lönd og sjó  
látum víða fljúga,  
þeirra manna ruglið ró  
sem reyna um hann að ljúga.
97. Vindum segl við hæsta hún,  
hverjir sem að vona,  
minka ekki má um dún  
maður eða kona.
98. Enginn vandi er að ná  
einhverri fjandans lýsu.  
Kveð svo, landar, ykkur á  
eiginhandar vísu.
-

# EFTIRMÆLI.



SIGURJÓNS EYRÍKSSON

og

ÁSGEIRS BLÖNDAHL.

Hérna vantar eitthvað á,  
ekki fylltur bragur,  
þig er ekki sjón að sjá  
sólarlitli dagur.

Tómlegt er um stað og stund,  
stopult við að hjara,  
þegar myrkrin þjaka lund,  
þá er hvergi að fara.

Héðan eru horfnir tveir  
höfðingsmenn úr bænum,  
altaf kelur meir og meir  
mann í vetrarblænum.

Mínir vinir voru þeir  
virtir öðrum betur,  
þegar þennan lága leir  
lömdu fönn og vetur.

Marga glaða morgunstund  
man eg Sigurjóni,  
meðan að hans létta lund  
lét sér fátt að tjóni.

Þrátt og jag um það og hitt  
þróttinn frekar treindi,  
þó að oftast mætti mitt  
miður á er reyndi.

Þar var bæði þrek og mál  
þó að ykið slagur,  
öldungshætur, unglingsál,  
öðlings hjartabragur.

Og er varði vitið best  
vænstu jarðarsali,  
skrautið varð að skreyta flest  
Skagafjarðardali.

Merkt var svarið mannsins list,  
"Margt þó fenni í sporin,  
eg var Skagafirði fyrst  
fæddur, alinn, borinn."

Þá var bjart að horfa heim  
hlýtt um Fjörð og Stapa,  
vorkunn er þó vini þeim  
verði sárt að tapa.

---

Þá er margt eitt kvöldið kært  
kuldan burt að flækja,  
og um skapið orðið vært  
Ásgeir heim að sækja.

Húnvetningur hlár í lund  
hann var margar stundir,  
en hans snjalla prýðis-pund  
prýddi allar lundir.

Þráfalt var við ýmsum ýtt  
andans holta þokum,  
okkur varð þá öllum hlýtt  
oft að málalokum.

Eins er flugum heim um haf  
holtum að og drögum,  
þar var djúpur ómur af  
eigin hjartaslögum.

Efldra fossa orku slög  
eða brim við strendur,  
þessi fögru, fornu lög  
féllu í vina hendur.

Vinnipeg er þýtt hjá þér?  
—þó sé ljótur skolli  
einn að verða að una sér,  
oft með kulda hrolli.

Verður skár ef veit eg þeim  
vært um kaldar nætur,  
þá við ljósið góða geym  
geisla er hlýja lætur.

Vetrar kylja vertu nú  
viljug hratt að keyra,  
morgunbænir mínar þú,  
mátt þeim hvísla í eyra.

Þær skulu varpa von og ró  
vökustundir yfir,  
verma mezt í myrkri þó  
meðan vetur lifir.

T. T. KALMAN.



# BYGÐARBRAGUR.

Búendatal  
Íslendinga

kringum

Wynyard-bæ

Veturinn 1932—33.

Eftir fjórðungaskiftum.

*Rímað af*

*T. T. KALMAN.*





1. Bændur hér og búar allir,  
þið eg ykkur hljóðs,  
yfir landsins hreysi og hallir,  
hefjað skal til ljóðs.
2. Kný eg mina sterku strengi,  
stig á bogan minn,  
svo að megí lifa lengi  
lofstýr minn og þinn.
3. Þetta bölvað hnuð og hnippir  
hnitaðs bræðralags,  
drepa skulu krafta kippir  
kvæða minna strax.
4. Hlustið þið og hljóðir standið  
hvað sem fyrir ber,  
í þungum sogum ef að andið  
eitthvað missið þér.



## SUNNLENDINGA-SLAGUR.

5. HÁLFDAN BARDAL.  
Byrja skulum Hálfdan hjá  
hann hefir lengi barist,  
kvennfólkinn karlinn sá  
kænlega hefur varið,
6. ÁSGEIR GUÐJÓNSSON.  
Heim á Ásgeirs garð eg geng  
góðan höld skal sæma,  
bónða, eins og besta dreng  
búar allir dæma.
7. ALLI GUÐJÓNSSON.  
Alli flesta iðju kann  
akur sinn að laga,  
oft því glaður eiga vann  
uppstigningar daga.
8. SIGURGEIR AXDAL.  
Geiri hefur búa best,  
bóndinn, allur hvítur,  
yfir kerru, og ökuhest  
ansi drýginn lítur.
9. JÓN ÁRNASON.  
Jón hér landi einu á  
áfram er sig að spjara,  
gætilega í sakir sá  
segist muni fara.
10. BEN JÓSEPHSSON.  
Bensi með sín börn og frú  
býr í góðu standi,  
síðan að hann tröllatrú  
tók á bóndalandi.

11. HALLDÓR BARDAL.  
Sækja vil eg Halldór heim,  
höfðingslundin slinga,  
mætir þér hjá manni þeim,  
merkra ljósvetninga.
12. ÓLI BARDAL.  
Þybbinn hefur Óli yfst  
yfir tímabilið,  
að hann hefur ekki gifst  
aldrei get eg skilið.
13. ÞÓRHALLUR BARDAL.  
Þórhalls bálar bylgjan frí  
bóndann þjálar stóran,  
bænda málum öllum í  
er hann sálartóran.
14. HANNES GUÐJÓNSSON.  
Gamla Hannes Guðjónsson  
gott er manni að hrósa,  
honum sanna veita von  
Veiga, Anna og Rósa.
15. BOGI og FRIDRIK PETERSSON.  
Bogi og Friðrik, bræður tveir,  
búa á næstu grösum,  
freistíng enga þekkja þeir  
þó við sumir hrösum.
16. OLGEIR GUNNLAUGSSON.  
Ekki gleymast Olgeir má  
úti í Gallabygðum,  
landi blómgu býr hann á  
búinn ótal dygðum.

17. MAGNUS GUÐMUNDSSON.

Magnús þar í sömu sveit  
situr út á landi,  
æskuvonin há og heit  
honum er líf og andi.

18. JÓN VESTDAL.

Jóni Vestdal, viti menn,  
vex nú flest í augum,  
mun þó hrestur eiga enn  
urg í bestu taugum.

19. PÁLL VESTDAL.

Páll sitt eigið passar bú  
prunkinn margt að laga,  
hefur sinni tapað trú  
töluvert þessa daga.

20. BJÖRGVIN VESTDAL.

Björgvin heitir bróðir hans,  
búinn mörgum kostum,  
oft við strangar erjur manns  
úti í vetrarfrostum.

21. SIGURÐUR SÖLVASON.

Sigurður á sæmdar bú  
sinnar eigin jarðar,  
minnið glaður gullsins nú  
gamla Skagafjarðar.

22. STEINGRÍMUR B. JOHNSON.

Grímsi breiðar ekrur á  
ávöxt sem að bera,  
búfugl þykir þegninn sá  
þar er gott að vera.

23. KRISTINN JOHNSON.  
Kristinn stendur erjum í  
eins og vanalega,  
engin þó að efni ný  
yfir sé að vega.
24. BRYNJÓLFUR JOHNSON.  
Lengi þótti Brynka bú  
bæta strjála gleði,  
silfur hærur hylja nú  
höfuð það sem réði.
25. VALDI JOHNSON.  
Vinnusamur Valdi knár  
vöxt ei flíkar stórum,  
á þó margur maður hár  
minna í sínum fórum.
26. NIKULÁS GUÐMUNDSSON.  
Landið nam hér Nikulás  
nýtur bóndinn trúi,  
hefur bæði hurð og lás  
hann á sínu búi.
27. LÚLLI MAGNUSSON.  
Lúlli undir hlynum hlé  
hefur flesta vegu,  
þessar frönsku segir sé  
sínar elskanlegu.
28. GUNNAR GUÐMUNDSSON.  
Gunnar sá hið hýra haf  
himinn bláan spanna,  
blóðið áa brjósti gaf,  
bónða þráan sanna.

29. MUNDI GOODMAN.  
Ekki segir Mundi margt  
mikið fátalaður,  
en mörgum verður hinna hart  
hreinni að reynast maður.
30. KARL GRÍMSSON.  
Kalla er margt til kosta sagt  
kann hann landbúnaðinn,  
undir sig hefur landið lagt,  
lifa fær í staðinn.
31. ELÍN SCHRUP,  
Elín góðu búi býr  
börnum sínum meður,  
aldrei hún af hólmi flýr  
hörð þó reynist veður.
32. HALLDÓRA SIGURJÓNSSON.  
Dóra á þingum þroskafríð,  
þykir sling, úr hreysi,  
Íslendingur alla tíð,  
eldar kring þótt geysi.
33. GUNNAR JÓHANNSSON.  
Heim til Gunnars halda skal  
heiðursmaður gætinn,  
þjóðmálin og þesskyns hjal  
þar eiga fremstu sætin.
34. ÓLI BJÖRNSSON.  
Mörg sat Óli þarfa þing,  
þrifa vorra að gæta,  
þroskagjörnum þingeying  
þar var æ að mæta.

35. BALDVIN SIGURÐSSON.  
Fjöríð ólmt í Balda brann  
breisklynt stöku sinni,  
afar mikið iðjar hann  
ekki þó hann vinni.
36. Sunnlendinga svona kveð,  
sólin roðar veginn,  
indælt sé þeim lánið léð  
loksins, hinumegin.
- 

### AUSTMANNA - ÓÐUR.

37. ÁRNI SIGURÐSON.  
Árna fyrstan eystra tel,  
á hann margt í vonum,  
listasnjallur leikur vel,  
létt er yfir honum.
38. FRÍÐRIK KRISTJÁNSSON.  
Lengi hefur Friðrik fær  
frækilega dugað,  
jafnvel Elli aldrei fær  
ungling slíkan bugað.
39. ÓLI og MUNDI KRISTJÁNSSON.  
Óli og Mundi dáð og dug  
dregilega sýna,  
styrkja þeir með hönd og hug  
hana móðir sína.
40. GUNNLAUGUR GÍSLASON.  
Gunnlaugur hærur bjartar ber  
beint og kvikt er skrefið,  
og sólskinsdropi sannur er  
að sjá hann gefa í nefið.



41. ÁSTVALDUR HALL.  
Valdi er altaf áfram jafnt  
upp á við að lyftast,  
en ótrúlega er hann samt  
eitthvað lengi að giftast.
42. KARL MAGNÚSSON.  
Koma við hjá Kalla má  
kátir saman spaugum,  
landbúnaðinn lítur á  
lofsamlegum augum.
43. HÓLMGEIR GUÐNASON.  
Hömmi býr, og hann á gott.  
hann þarf ekki að fasta,  
bóndasælu sinni brott  
segist aldrei kaða.
44. BISMARCK BJARNASON.  
Inn um Bismarks höldum hlið  
heima er að vanda,  
baukar mikið vélar við,  
veitir þeim líf og anda.
45. LÉO HALLDÓRSSON.  
Leó vaskann víking þar  
veit eg, rétt við brúna,  
fjögramaki frekur var,  
farinn að bilast núna.
46. ALBERT ÍSFELD,  
Albert hefur unga sál,  
ekki er því að neyta,  
það er komið meira en mál  
menn hefðu það til sveita.

47. TRYGGVI HALLDÓRSSON.  
Tryggva aldrei um var spáð  
annar eins snilli kraftur,  
sá hefur mönnum sumum náð  
svo að þeir ganga aftur.
48. ÓLI HALLDÓRSSON.  
Óli hefur ítak sýnt,  
ötull sína varið,  
og svo fyrir bændum brýnt  
bölvað stjórnarfarið.
49. ÞORLÁKUR JÓNASSON.  
Láki elskar ljóðið þægt  
líka vísur kærar,  
þó hefur aldrei bóndans bægt  
búhag, stundir værar.
50. ÁGÚST ÍSFELD.  
Gústi marga góða fórn  
gaf, og stundum fleira,  
situr hann í sveitarstjórn  
svo hann geti meira.
51. ÓSKAR ÍSFELD.  
Búmann Óskar besta veit,  
bætir flestan hagin,  
vifi aldrei við hann leit  
vetrarlangann daginn.
52. KRISTMUNDUR GOODMAN.  
Mundi er bóndi fyrst og fremst,  
finst það sumum skrítið,  
hvert til tignar hærri kemst  
held eg geri lítið.

53. BJARNI F. BJARNASON.  
Búi sínu Bjarni ann  
bæjar hatar skvaldur,  
en giktin er að gera hann  
gamlan fyrir aldur.
54. BJÖRN GOODMAN.  
Bjössí hefur þybbinn þótt,  
það á marga vegi,  
búskapinn með sóma sótt  
sama á nótt og degi.
55. BJÖRN JÓSEPHSSON.  
Björn er sæll, og burða knár  
bónðaefna mestur,  
sjálfsagt vegnar seinna skár,  
sannur vinnu hestur,
56. BJÖRGVIN EINARSSON.  
Mörgum til sín Beggi bauð,  
bóndi mæta góður,  
safnað hefur sínum auð  
sögulega fróður.
57. JÓN BERGSVEINSSON.  
Gæfulega gat hann Jón  
gamlar þrautir bugað,  
jarðarinnar þarfa þjón  
þar hefur lengi dugað.
58. HANNES ANDERSON.  
Hannesi eg hrósa skal  
hvað sem búskap líður,  
djarfmannlegra dætra val  
drengja fárra biður.

59. SIGTRYGGUR GOODMAN.  
Tryggva getur gæfan stutt  
gerðust þau til vina,  
yngdur hefur aftur flutt  
út á landsbygðina.
60. ÞORBERGUR HALLDÓRSSON.  
Eigi skil eg eftir Berg,  
ekkert bú þó hafi,  
stendur á trúum trygðamerg  
tjónsins lausnargjafi.
61. JÓN P. JOHNSON.  
Jón að stilla strengi kann  
stormar sig þó reisi,  
sagt er að lengi sofi hann  
samt við kvenmannsleysi.
- 
62. Ykkur kveð svo austanmenn,  
óska góðra daga,  
það má sjálfsagt eitthvað enn  
ykkar töluvert laga.
- 

#### NORÐLINGA - LÖG.

63. EDDI SIGFÚSSON.  
Edda Norðling fyrstan finn  
fyrir handan bæinn,  
bóndi sá við búskapinn  
baukar allan daginn.
64. VALDIMAR GÍSLASON.  
Vitja skal um Valdimar  
virtur hirðumaður,  
hyggið á hann hugarfar  
hægur og viðmóts glaður.

65. MAGNÚS O. MAGNÚSSON.  
Manga, besta, merkisvörð,  
má eg gestur vera,  
á hann mesta óðalsjörð,  
—og svo flest að gera.
66. GUNNLAUGUR MAGNÚSSON.  
Laugi heimi haslar völl,  
hann er viss með sigur,  
hár sem ýtið Íslands tröll  
að því skapi digur.
67. ÓLI O. MAGNÚSSON.  
Óla er jafnan handtak heilt,  
hans er prýðis staður,  
um það verður ekki deilt  
að sé heilli maður.
68. SIGURÐUR JOHNSON.  
Siggi snar við stjórnar staf  
stýrir hjá mörgum skélli,  
vetrargleði vænni af  
veit á hálasvelli.
69. SVEINN JÓHANNSSON.  
Sveinn er hér á sínum stað  
sóma fornan eykur,  
honum sækir elli að  
er þó hvergi smeikur.
70. KRISTJÁN ÁRNASON.  
Aldrei Kristján undan snýr  
ef til stendur bóta,  
góðar hefur karlinn kýr,  
kom frá Minnesóta.

71. ÞÓRIR BJARNASON.  
Viðá fór hinn þrekni Þór  
þyrmdi ei neinum bygðum,  
en svo fór að einum sór  
okkur hreinum trygðum.
72. FRITS FINNSSON.  
Frits hefur ekki æfin spilt  
eða dætur margar,  
en þegar þær allar eignast pilt  
er'onum fátt til bjargar.
73. JÓHANNES PÉTURSSON.  
Jafnan hefur Jóhannes  
jarðargróðri unnað,  
og er strangur stormur blés  
stýristökin kunnað.
74. HÓSÍAS PÉTURSSON, (innskot)  
Tökin á hann Tobías  
tvítugri mæ'r að hlúa,  
en helvíti er hann Hósías  
heppinn við að búa.
75. JÓHANNES STEFÁNSSON.  
Jói lék á landi og sjó  
lausabönd af vetri,  
margri "sökku'r" sæng upp bjó  
sem varð aldrei betri.
76. BERGÞÓR KRISTJÁNSSON.  
Beggi engan blundar við  
brúður hýran vanga,  
sjálfsagt skiljið þetta þið  
þær er ei gott að fanga.

77. MANNI DALMANN.  
Manni dugnaðs drengur frí  
dregur að búi vöndu,  
fer hann oft á fiskerí,  
fær þá stundum bröndu.
78. KRISTJÁN JÓNASSON.  
Staðið hefur Stjáni sér  
stórudómum ofar,  
ennþá gleði eignast hér  
ef að giktin lofar.
79. ÓSKAR HALLGRÍMSSON.  
Óskar heima hitta vil,  
honum gleymi valla,  
sætan dreymir svanna yl,  
sumir feiminn kalla.
80. JÓN EYRÍKSSON.  
Jóns og Kriss er kem að gátt  
kaða skyssu og trega,  
þessi missir maður þrátt,  
má það vissulega.
81. GUÐNI GILLIS.  
Guðna um eg geta má  
gætinn er að verki,  
búi góðu bjargað á,  
bóndans heiðursmerki.
82. ODDUR BJARNASON.  
Odds mig heim að búi bar  
bjó við vatnanöldur,  
fallega spegla flötinn þar  
fagurbláar öldur.

83. BJARNI JÓHANNESSON.  
Heim til Bjarna halda vil,  
hann er jafnan glaður,  
verka sinna vandar til,  
valinn eljumaður.
84. FRED JÓHANNSON.  
Fred er nú á Fritsa stað  
farnist honum betur,  
mikið gerir æska að  
undir harðan vetur.
85. MÆK GILLIS.  
Magnús er sagður mannaval  
mesti iðjudrengur,  
þar um ekkert þráttu skal,  
— þetta svona gengur.
86. GÍSLI GILLIS.  
Oft er Gísli skýrt með skraf  
skemtilega fróður,  
sagður líka sumum af  
sveitamaður góður.
87. JÓI GILLIS.  
Jói þrekinn vel sig ver  
við þó sumir kvörtum,  
mestur hagleiksmaður er  
mæta skýr, — á pörtum.
88. NIELS VÍUM.  
Niels þess nú nýtur skár  
nægju sína að friða,  
öll hans bestu blóma-ár  
bár'ann ofurliða.



89. TÓTI JÓHANNESSON.  
Nuddar Tóti nótt og dag  
nýtur sín þó valla,  
sumra verður sældarhag  
svipuslög að kalla.
90. VALDI GÍSLASON.  
Gíslason er snældu snar  
snúningum að gegna,  
en um hug og hjartafar,  
hefi ei náð að fregna.
91. FÚSI SIGFÚSSON.  
Sigfús heim þá sækja skal,  
sá er bóndi valinn.  
yrkir laglegt akra val,  
ýmsum fremri talinn.
92. KRISTJAN GÍSLASON.  
Kristján eflir akur sinn  
eins og bónda sæmir,  
bregði'ann sér í bæinu inn  
bróður engan dæmir.
93. MAGNÚS JÓNASSON.  
Sækinn Magnús ýtir á  
ekki hart þó fari,  
ljómi bjartur leitar frá  
litlu kertisskari.
94. FÚSI ÍSFELD.  
Ísfeld gamli ekki neitt  
undan slaga lætur,  
þreki fornu þó sé breytt,  
þá eru seigar rætur.

95. JÓN KRISTJÁNSSON.  
Jóni hefi eg jafnan hjá  
játað blóðið rauða,  
blessist frjálsi bóndinn sá  
bæði í lífi og dauða.
96. ÁRNI JOHNSON.  
Öldungurinn Árni kann  
árin sín að bera,  
þrifnaðsbóndi þykir hann,  
þjóðarsómi vera.
97. MUNDI JOHNSON  
Mundi röskur rennir skeið,  
ríkt og djarft er pundið,  
að hann komist langa leið  
litlum vafa bundið.
98. BEN JOHNSON.  
Bensi hefur hlotnað frið  
hjónabands í sælu,  
langa daga lífi við,  
lífsins sunnankælu.
99. PÉTUR THORLACÍUS.  
Pétur myndar búi býr,  
bóndi heiðursverður,  
hefur bæði hesta og kýr,  
—hann er svona gerður.
100. FÚSI THORLACÍUS.  
Fúsi sýnir fremdar lund  
fæst við jarðabætur,  
einn í bóli alla stund  
er þó kalt um nætur.

101. GILBERT SVEINBJÖRNSSON.

Gilbert sterkur stormum mót  
stefnir lífs í gaman,  
aldrei drengur æðraðt hót  
alt þó frjósi saman.

102. BERGUR JOHNSON.

Fram sér ryður Bergur braut  
beitir gáfna jóri,  
bókvisinnar blessun hlaut,  
besti skólastjóri.

103. BRANDUR SVEINBJÖRNSSON.

Bjart er yfir Brandi enn,  
bóndi í skárri lagi,  
svo eiga líka sumir menn  
sitt af besta tagi.

104. VALDI HALL.

Valdi kátur leikur lög  
land sitt vel þó hirði,  
söngvaelskur er hann mjög,  
—en er það nokkurs virði.

105. BJÖRN LAXDAL.

Æskan bjarta Bjössa kring  
ber á vængjum funa,  
ekki þó við einteyming  
eftir giftinguna.

106. SIGGI SIGFÚSSON.

Lands í fylking leitar Sam  
lengra en nær að gruna,  
sækir í þungum sinnis ham  
sigur í náttúruna.

107. STEINI GAUTI.

Lengi geymist Gauta vörn,  
gætinn, fátalaður,  
hann á konu, hann á börn,  
hann er aðalsmaður.

108. JÓN JÓNSSON frá Mýri.

Jóni slyngur ljóða ljár  
lífið yngir dofið,  
þingeyinga hróður hár  
honum syngur lofið.

109. STEINN SIGFÚSSON.

Móður sína styður Steinn  
stór og verka hraður,  
um þó skygnið ekki neinn  
eðlis hreinni maður.

110. GUNNAR SIGFÚSSON.

Gunnar næstur bænum býr,  
blasir líf við honum,  
engum vanda undan snýr,  
ungum studdur vonum.

111. Þá er lokið þessum hátt  
þar má finna losa,  
kanske eg sé að glettast grátt,  
en gaman er að brosa.

---

VESTANVÉRA - VÍSUR.

112. JÓN JÓHANSSON.

Jóni fyrstum veðan vér  
vil eg skýrum mæta,  
mannfélagsins málin þver  
mikið fús að bæta.

113. ÓLI STEFÁNSSON.  
Oft er gamnið Óla hjá  
óskaftund sem lengir,  
góðir hálsar segir sá  
sáu herna engir.
114. MUNDI S. GOODMAN.  
Er hann Mundi aflakló  
oft við til þess fundum,  
svona í hljóði sagt er þó  
sjáist hýr á stundum.
115. JÓN JOHNSON PÓST.  
Sóma Jóni silfurhár,  
sá hefur brugðið vigri  
mörg og breytin bónda ár,  
búinu stýrir Sigri.
116. HALLDÓR GUÐJÓNSSON.  
Góðu Dóri búi býr,  
breytin lundin ríka,  
getur verið skolli skýr,  
skemtilegur líka.
117. JÓNAS JOHNSON.  
Jónasar heim í hlað eg treð  
hann er æfímóður,  
aftur svo með sæmdum kveð,  
sælir bóndi góður.
118. NÝMUNDUR JOSEPHSSON.  
Nýmundar ei notið fæ,  
náutnir burtu sviftar,  
drungi yfir drengsins bæ,  
dæturnar allar giftar.

119. HALLDÓR JOHNSON.

Halldórs sest eg heim á bekk,  
hann hefur gott af slíku,  
höppin ýms hann hlótið fekk  
hér í Ameríku.

120. GUNNAR JOHNSON.

Gunnar vel sinn stundar stað  
stór og mikil-látur,  
bóndasælu býr hann að  
býsna hýr og kátur,

121. BARNEY JOHNSON.

Bjössi þykir bara skýr  
bóndastandi að eira,  
hann er nú að kaupa kýr  
kindur, svín og fleira.

122. PÉTUR THORSTEINSSON.

Pétur Steingríms prýðis flest,  
passa skólan fær'ann,  
þó er eins og það sé best  
þegar skellihlær'ann.

123. ELLI INGJALDSSON.

Elli sáir akurlönd,  
öllum fús að þjóna,  
plöggin ýms með haga hönd  
hann er líka að þjóna.

124. SIGURÐUR MAGNÚSSON.

Sigga eg af alhug ann,  
ekki er slíku að neita,  
búa ekki betri fann  
bónða, út til sveita.

125. JÓHANN BJÖRNSSON.

Hérna Jói Björnson býr,  
búinn mörgu að gleyma,  
viltur eins og veiðidýr,  
—vær'ann bara heima.

126. EGGERT BJÖRNSSON.

Heim til Eggerts fús eg fer  
finn þann hlýja blæinn,  
ekkert fyrir bóndann ber,  
—braut þó rif um daginn,

127. STEINGRÍMUR JOHNSON.

Steina hjá er stundin flest,  
stiltur sunnanandi,  
hefur allra búa best  
bænda, út á landi.

128. KONRÁÐ KRISTJÁNSSON.

Konna líður lífið hjá  
létt með sældar högum,  
handa kulda hefur sá,  
heldst á köldum dögum.

129. HANS BJÖRNSSON.

Hansi að vísu ungur er  
undir kreppu vetur,  
gaddinum sig þó glaður ver,  
—geri þeir eldri betur.

130. KRISTJÁN KRISTJÁNSSON.

Við hjá Stjana staldra skal  
stúrin mun hann ekki,  
það er eins og kuldans kal  
karlinn aldrei þekki.

131. JÚLÍUS BJARNASON.

Júlli heima eflauðt er  
um sitt bú að huga,  
hugsar minna að hraða sér  
heldur en vel að duga.

132. BERGUR DAVIÐSSON.

Bergur eiginn siglir sjó  
sem við illa lyndum,  
bóndinn meða bjargarkló,  
búinn við öllum vindum.

133. JÓN BÚASON

Bætið gömlum Búason  
býsna erfið glíma,  
börnin eru besta von  
bóndans alla tíma.

134. ÓLI JOHNSON PÓST.

Gangið um hjá Óla Pósti,  
ungu heimasætur.  
konulaus í kuldagjósti  
kaldrar bíður nætur.

135. LEÓ MELSTED.

Vinnuýttinn Leó langt  
leitar fram á veginn,  
sveitamálin sækir strangt,  
söfnuninnar megin.

---

136. Hér við Vestanvérana,  
vildi eg mega skilja,  
sæki þeir í söngvana,  
svo sem hvað þeir vilja.



137. Nú eru mínir ljóða leikir  
loksins þrotum á,  
gufa, eins og gamlir reykir  
gnúnum strengjum frá.
138. Eigið þið sem hlustað hafið  
heiðursró og frið,  
ekki verður úr því skafið  
eitthvað þíndust þið.
139. Ætlunin var, alla að telja  
upp á þetta blað,  
en sá fjöldi úr að velja,  
ekkert víst með það.
140. Bóndi, eigðu á búi þínu  
bragagjöldin mín,  
eg gerði þau að gamni mínu  
græskulaust til þín.
141. Rótt er stundum manni að mega  
muna lítinn söng,  
meðan vonsku - veðrin eiga  
vetrarkvöldin löng.

T. T. KALMAN.





## PRESTIR.

### BRÉFKAFLI.

Sjáðu til, eg sestur er í sætið glaða,  
þó sé ekki létt til ljóða,  
lífgar andann stakan góða.

Þó er ekki því að fagna það sé gróði,  
eða nokkur andans gleði  
yfir þessu sem eg kveði.

Hitt er satt, það hugans mýkir harða  
meðan nokkrir vilja vaka, klaka,  
verður ljúf hin gamla staka.

Rökkrið, það er þungt og dapurt þegar  
náttar,  
ljósin reynast minni máttar,  
manninum sem nakinn háttar.

Skeflir yfir skjólin flest sem skýldu  
honum,  
fjarska segir fátt af einum,  
felað víða spor í leynum.

Gömul sár og grafnar þrár þig græta'  
og erta,  
þess ei vert að vera að kvarta,  
vetri í þínu eigin hjarta.

Sárt er þó að sitja í gjögrum svarta  
klungra,  
þeim sem ákaft langar lengra,  
líta kreppa að sér þrengra.

Vænst er þá á væng að leita vorsins  
strauma,  
þar svo undur þægt að dreyma,  
þar er sínu hægt að gleyma.

Lyfta sér í ljóman af þeim ljóssins  
öndum,  
vera um stund á vina fundum,  
vorsins út í grænu lundum.

Loftsins synir syngja á greinum, sólu  
næstir,  
söngva snjallir þorsins þrestir,  
þeir eru mínir næturgestir.

Kemur ljúfur Þorsteinn þar með þýða  
blæinn,  
Stefán yrkir allan daginn  
undramátt í hjartaslaginn.

Jónas syngur silfurhreinu sólarljóðin,  
Matthíasar guðaglóðin,  
gefur þreyttum sigurmóðinn.

Einar hendir hljómagnægð svo hrekkur  
óttinn,  
Hannesar við hreysti þróttinn  
huglaus geigar vetrarnóttin.

Páll með hýrum hendingum nær  
hjartans æðum,  
strengirnir í Steingríms kvæðum,  
stilla þegar drjúgast blæðum.

Guðmundarnir gýgjur slá í geisla flæði,  
löngum hafa Kristjáns kvæði,  
kastað brjóstsins þyngstu mæði.

Arnfleygt Grímur grípur streng svo  
gljúfrin ljóma,  
Sigurðar við ástar-óma,  
alla vægir stórudóma.

Davidð eins og stormar styrmi stillir  
gandinn,  
risayaxni ofurandinn  
öllu myrkri lævi blandinn.

Sveitagoðinn Sigurður er söngvalaginn  
orðið hef þeim ómum feginn,  
er eg blakti skugga megin.

Sælt er þá að sofna frá þeim  
silfurtónum,  
skýla þeir með skáldmóð sínum  
skarinu á kertum þínum.

Alt er rótt og söngvasælt um svalan  
frera.  
það er eins og sumra svara  
séu mættir, guðleg vara.

T. T. KALMAN.



